

הוא נגד הדעה, אשר לפיה על אמריקה לספק את הכסף ועל ישראל — את הרוח. הוא נגד הדיקטאט של ישראל כלפי האוי מה כלה. עד כאן הנספחות הציוניות של אחד מראשי הבונד. רוב הנואמים התחכחו באפיקורסיות ציונית זו.

אחד דיבר נגד רעיון „קיום האומה“. הוא ציין ובצדק, שאין זה שייך לתורת הבונד. היה מדובר שהרעיון הוא יסוד הלאומיות היהודית ולא הטריטוריה, כפי שסוברים הציונים. הגשר לישראל הוא מלאכותי. ישראל אינה רוצה בגשר זה ואיש לא יאמין שאנו רוצים בו. אחד ציין, שהרעיונות הפרוציוניים זרים לבונד. המשך ההרבות האיוות זהו העני קר. נובוגרודסקי מראשי הבונד ציין, שאם ציוני אומי „הכא והתם“ הרי פני רוח הדבר שהדרך מובילו מציונות אליו נז“, „נקודת השקפתנו היא הכא“, כלומר בגולה. היה מדובר, כמובן, על בעית הערבים ועל התכונותם למלהמה ביש דאל. מאידך הועיל בונדאי „פרוציוני“ אחד להדגיש, „שיחסינו למיליון היהודים בישראל כחסד לכל היהודים“. גם זו לטובה... דובר, כמובן, על הציונות, שהכ ריזה מלחמה על האידיש. ומצינו נוסף; הלואי והיה זה אמת. אחדים התנגדו ללונד „קיום האומה“. הבונד היא עד עכשיו מפלגה של דוברי אידיש. ואחרים מן הנואמים הביעו את הדעה שיש צורך למצוא דרך ליהודים שאינם דוברי אידיש. אולי עוד יהיה נסיון ליסד סניף בונדאי בקרב שבט תימן... מי יודע.

נזאם אחו עמד על התגררות יהודי אמריקה כלפי הציונות. דבר זה קרה לא חר שהציונים לא הסתפקו ברכוש ודרשו גם את הנפש.

נזאם אחד עמד על התקרבות יהודי היה זמן והמושג „הכא והתם“ התכוון ל„פולין ולאמריקה“. עכשיו המושג הזה מתכוון לישראל ולאמריקה.

כן משהו קרה באומה. האסון קרה לא רק הודות להיסטור. האסון קרה גם תודות לבונד ולשאר מחייבי הגלות והציונים בכלל זה. אבל בציוניות היהודית טרם קרה המצאה הרחוקה והעיוות הברימיני המדיני והבונד שמו, היא הוכחה לכך. א. גיא

אנו מציינים שבועינה לא נשמע קולו של יעקב פת, אשר אשתקד ביקר בישראל). הוא ציין, שגורל העם היהודי תלוי בגורל יהודי אמריקה. היהודים באמריקה מת יחסים כמעט כולם באהדה לישראל. וא הרה זו תולה להיות לאחד מסימניה של הציונות המדינית. הנזאם אינו מביט בש לילה על אהדה זו. אדרבה. הוא רואה בה חלק בלתי נסרד מתרגש העממי הירודי ומחשבתו. העזרה שהוגשה לישראל לא החלישה את העזרה לצרכים המקוריים, האמריקאיים. „לא צריך להיות ציוני, כדי להתיחס באהדה לישראל“. כל יהודי חושב ככה. דווקא עכשיו עם קום מדינת ישראל ועם גבור הסנטימנטים של המוניונים אליה, דווקא עכשיו אין הציר גות ממלאה אותו התפקיד שמילאה קודם. הציונות הקלאסית גורסת „שלילת הג לות“. אנו הבונדאים שמחים לכראה ציר גי אמריקה שאינם הולכים בדרך זה. המ גמה האנטיגלותיות הוכחה בזמן האחרון. הציונות נמצאת בדרך הפשרה בין הפעיל לות בישראל לבין הפעילות בגולה. לא התאמתו התקווה התולניות של הציונים מאז קום מדינת ישראל. הישוב היהודי באמריקה לא ויתר על עצמאותו. יהדות אמריקה דוחה את ההשקפה, כאילו „היא ואסאל רוחני של ישראל“. יהדות אמריקה דוחה את „תעמולת שלילת הגלות מצד של קברניטי הגלות ההיסטוריים“, תשובת יהדות אמריקה היא: „אינטנטיביקציה של דאאיקייט“. אין שואעים על „יצאת אמריקה“ (בסוגריים נציין, שגם בפולין ערב הכיבוש ההיסטוראי התנגד הבונד וציוני „היינס“ ליציאת אירופה...), המרה „הפרוציוני“, כביכול, מטעם הבונד מציין בשימחה: „העליה התלו צית מאמריקה היא לעתידה כשלון“.

לא בדרך מקרה הוא מוסיף את המלים „לעה עתה... עוד חזון למועד“.

הנזאם מתנגד לעצימת עין כלפי מדינת ישראל. הפסימיות הבונדאית כלפי עמית יהדות אמריקה וישראל, לא התאמתה. הוא מתרעם על הבונד אשר לא גילה יחס חיובי לישוב ולישראל. יש להכיר בהשגים הגדולים של הישוב בישראל והי אפשריות הפוטנציאליות שלה. יש לתמוך בסוציאליזם הוימוקרטי בישראל. אבל

ספר טרונק על פולין. פורסמו כמה ספרים, מוקדשים לחורבן גלות מורת אי רופה. פורסם הקובץ „היהודים באוקריינה“ מאת הרץ. אנו מציינים את הפעיל לות המוילית של הבונד ושל הסוציאליסטים שלנו ברגשות מעורבים: „ועמד ורחב“...

קודן דיבר על בעית היהודים באמריקה. והוא מתנגד לדעה אשר לפיה אין בעיות יהודיות באמריקה. ישנה אנו טישמיות, ישנו „איבערשיכטונג“ כלכלי, חינוך הדור הצעיר ועוד. כידוע, הסוציאליסטים היהודים מלאי דאגה למראה החייל הכלכלי שהמוני ישראל עושים. בל שונם זה נקרא „איבערשיכטונג“ מעבר משיכבה לשיכבה). הסוציאליסטים ההסי הדרותיים מודאגים למראה חי הרווח שבקיבוץ. והסוציאליסטים היהודים בגולה מודאגים למראה המוני היהודים, העודים בים בהמוניהם את ה„שאפי“ (בית המלאכה). הנזאם מציין את „כשרון החיים של העם היהודי בכל תפוצותיו“. המלה „גלות“ הס מלהזכיר לא רק בקרב הבונדאים, אלא גם בקרב ציונים מסוימים... הנזאם מלא אופטימיות כלפי „דאאיקייט“. מלה זו עשתה לה כנפיים בשנים שאחר המלחמה. פירושה „הכא“, כלומר בגלות. אצל כל שונאי ציון עכשיו: „שמים וארץ ודאאיקייט“. ציון הקשר האינטימי בין הבונד לבין האידיש. דובר נגד היציאה מן הכלים של הסתדרויות הפועלים היודים באמריקה כלפי ישראל. „פרימאט החיים כאן“, מלחמה עביר אורח חיים תולוני. הבונד לא העיו לידות אבן ב„צד דס“ החרדים, אשר השפעתם אינה חלשה באמריקה. שני אבנינגף: ציונות ואסיר מיליציה. וכאן נסתפק במסירת הוברים, ללא פירושים. ללמדך על מידת השנאה כלפי הנועת התחיה. זאת השנאה, אשר אפילו מוקדי טריבלינקה לא ציגו אותה. ובכן: „הציונות לא רק שלילת הגלות, אלא גם שלילת האנושיות. הציונות היא בניגוד לסוציאליזם. לאינטרנציונליזם ולי אמונה בפועל“. יש לחסל את „השלטון הטוטליטרי של הציונות“, „היהודים הם עם עולם“.

נימה פרוציונית נשמעה בפיו של עמר נואל השלישי, בפיו של עמנואל פת. (אגה, בתיכרוחם התברר, קיום שני מחנות בכונד, מאז עד עתה, חלק מהצירים דיבר אמנם במוסחה ברות קומוניסטית. זאת גם אם רצה ארליך ואלחר וגורל הבונדאים שעברו לקומוניזם, צינן בי הרבה את השמאליות בקרב הבונדאים. לא בכדי נישפך, אם כן דמם של מני היגי הבונד... יאמר זאת לשכחו של ה בונד ולגנותם של עסקני הציונות. הבונד נזכרים בקדושיהם, שנפלו מבדור ה משטר הטוביטי...)

בוועידה התבררה פעילות הבונד בשדה המויליות. בשנים האחרונות פירטם הבונד בישיר או שלא בישיר כמה ספרים מוקדשים ל„גדולים“ שלהם וכמה ספרי זכרונות. פורסמו חמשת הזכרים של

דיקלם על הריאקציה הקפיטליסטית ב אמריקה. ושכה לציין, כמובן, שתודות לריאקציה זו, ר"ל, הרי הוא חי וקיים בניגוד לארליך. ולאחר, שכרתו לא לזרועות הריאקציה הקפיטליסטית, אלא לזרועות הקומוניזם. האמת צריכה ל האמר: בכונד מעבירים גוירהשווה בין הפשוט לקומוניזם. לא בכדי נשפך דמם של שני צנתרות הנהב של מנהיגות הבונד דפולין... הנזאם דיבר „נגד מלי המה פרבנטיבית“ וכמובן שנגד צינן שייק ופרנקו. כפי שאנו רואים, עמנו צריך לתקוע חטמו בכל פינה ופינה אפילה שבעולמו הכביר של הקב"ה או של הסטראאחרא דומה, כי שפר, מי שרק תמול בא לאמריקה כבר מרגיש את עצמו שם כבן בית. כשם שבמשך 1939 הרגיש עצמו כבן בית בפולין. אך פינית מאוד לבונד היא הבדואינות ה ציבורית הזו, אשר תוצאותיה הן אך יציקת שמן על מדורת האנטישמיות. כמובן שהמהגר שפר מיעץ כמה עצות לאמריקה זו, והיה אם השמע בקול היהודי הפולני הזה, הרי אשריה וטוב לה בעולם הקפיטליסטי הזה, קל וחומר בעולם הבא הסוציאליסטי. הוא פייס דבי ריו על הצורך באיחוד סוציאליסטי יהודי ולשם איחוד זה הוא אף „מוכן להיתור רים“, כי „טרבלינקה“ ו„קויבישב“ (רצח מנהיגי הבונד ע"י שלטון הסובייטים) מחייבים.

בנאום הפתיחה דיבר עמנואל נובוי גרודסקי (משרידי הבונד הפולני, כרוב רובם של דיירים...) על „עבודת גומלין של אחים עם כל המחנה הסוציאליסטי היהודי“. מהו"ח הרשמי לא ברור, אם הנזאם התכוון גם ליחסי אחים עם הציר גים הסוציאליסטים. בכל אופן, ערב וזירי בן פולין לא רצו הבונדאים לשמוע על עבודת גומלין עם פועלי ציון למיניהם. אכן עכשיו חדל שיר מזמור ההערצה של הבונד הב"כ היתווי של הפרולטריון היהודי,

בין אלה שבירכו את הוועידה היה ה„שבתהגוי“ גורמאן תומאס, הסוציאליסט האמריקני, שבזמן המלחמה עם היטלר הסיף לניטרליות אמריקה... בדי כו גם שני המספרים האידישאיים: אבי רהם רייזין ויוסף אפטשו. בעל „ביעי רות פולין“, בירך גם פרופסור ל. הרש, מי שהיה אורח באוניברסיטה העברית והועד הפועל של ה„הסתדרות“ „שלנו“, על תפקידי הבונד באמריקה דיבר עוד עמנואל אחד, הוא ד"ר עמנואל שרה, (אף הוא מעסקני הבונד בפולין). הוא

זרזים ופזורים

מאח א. גיא

ברמינן ציבורי בוועידה

קלאסית של הבונד, הבונד הקלאסי פעל בתחומי האימפריה הצארית, — עכשיו שוב אין צארים ברוסיה וגם יהודים בעלי הכרה אינם אבל נשארו עסקנים בונדאים שהצליחו להמלט לא לרוסיה הסוציאליסטית, כארליך ואלחר, אלא ל אמריקה הקפיטליסטית.

ליו"ר הוועידה נבחר „ציון“, אשר ביקר הקיץ בארץ ישראל, והציג את עצמו לפני העתונאים בתל אביב, בתור „אויב הציונות במשך חמישים שנה“. ציון בישיר ברבים בוועידה, שבישראל כמה הסתדרות בונדאית. דבר זה נתקבל על ידי הנוכחים בהתלהבות. ברם, בזה הסתפק ציון, הוא לא פתח פיו במשך כל הוועידה.

בנאום הפתיחה דיבר עמנואל נובוי גרודסקי (משרידי הבונד הפולני, כרוב רובם של דיירים...) על „עבודת גומלין של אחים עם כל המחנה הסוציאליסטי היהודי“. מהו"ח הרשמי לא ברור, אם הנזאם התכוון גם ליחסי אחים עם הציר גים הסוציאליסטים. בכל אופן, ערב וזירי בן פולין לא רצו הבונדאים לשמוע על עבודת גומלין עם פועלי ציון למיניהם. אכן עכשיו חדל שיר מזמור ההערצה של הבונד הב"כ היתווי של הפרולטריון היהודי,

בין אלה שבירכו את הוועידה היה ה„שבתהגוי“ גורמאן תומאס, הסוציאליסט האמריקני, שבזמן המלחמה עם היטלר הסיף לניטרליות אמריקה... בדי כו גם שני המספרים האידישאיים: אבי רהם רייזין ויוסף אפטשו. בעל „ביעי רות פולין“, בירך גם פרופסור ל. הרש, מי שהיה אורח באוניברסיטה העברית והועד הפועל של ה„הסתדרות“ „שלנו“, על תפקידי הבונד באמריקה דיבר עוד עמנואל אחד, הוא ד"ר עמנואל שרה, (אף הוא מעסקני הבונד בפולין). הוא

בשמיני עשרת וביו"ט שני של גלויות התקיימה בניו יורק ועידת היסוד של הבונד דארצות הברית וקנדה. וגם זהו ענין לענות בו. אין אנו יכולים לעצום עין מן המתהווה בעם כלו, על כל תפוז צותנו לא רק הגיאוגרפיים, אלא גם הרוחניים והציבוריים.

אנו נמסור בזה את המצית הדברים שנישמעה בוועידת שונאי ציון, כפי שהדברים פורסמו בבטאון הרשמי שלהם „אונזער צייט“. נזכחו 71 ציר וכארבע מאות אורחים. אין זה מפתיע כלל וכלל. יהודים אוהבים להיות נוכחים בלויות של בר מינים מדיניים ופושטי רגל ציבוריים.

במשך חמישים שנות קיור „הבונד“ (נוסד בשנת 1897, — שנת הקונגרס הציוני הראשון), עבר הבונד שלוש גלויות. ראשית הבונד ברוסיה, ליטא ופולין. הבונד צימצם את פעולתו ב תחומי האימפריה של הצארים. ברם, „אוקטובר“ טאטא את הבונד מרוסיה. בליטא, כמובן הצר, לא יכול היה הבונד להכות שרשים ותישאר פולין בלבד. ובשעה, שהמוני הבונד ורוב עסקניו באוקריינה ובילורוסיה נרתמו לעגלת הקומוניזם המנצח. הרי העסקנים בפולין גיהלו מלחמה בציונות. בעשרים השנים בין מלחמה ומלחמה ניצח הבונד את הציונות בפולין בבתיירות לעיריות, ולי קהילות, עד אשר הופיע היטלר — המנצח של גלות מורת אירופה ומרכזה. הבונד, שכם אחד עם הקומוניזם, ה פפ"ס וציונים בנוסח גרינבוים קליינד בויס (עכשיו „סנה“) גלזמו בהצלחה ברעיון יציאת אירופה של זיבוטינסקי. והסוף ידוע, בעונותינו הרבים.

עכשיו נמצא הבונד בגלותו השלישית, בחצי כדור הארץ המערבי, הדבר נעשה בדלית ברירה. שלא בהתאם לתורה ה